

Sygn. akt III K 494/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku III Wydział Karny w składzie: Przewodniczący SSR Artur Orłowski

Ławnicy

Protokolant Kamila Wincenciak

w obecności Prokuratora

M. B. syna J. i J. z d. B. ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 października 2014 roku w Ś. woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie sygn. akt II K 1081/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ten sposób, że kierował po drodze publicznej samochodem marki V. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 244 kk

M. B. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z art. 244 kk ustalając, że zakaz prowadzenia pojazdów wydał co do niego Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku i za to na podstawie art. 244 kk skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza warunkowo tytułem próby na okres lat 4 (czterech);

na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając, że stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 624 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 494/15

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że: w dniu 10 października 2014 roku w Ś. woj. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie sygn. akt II K 1081/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ten sposób, że kierował po drodze publicznej samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 244 kk.

Po przeprowadzeniu przewodu sądowego Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku na podstawie zebranych dowodów w tym wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego M. B. (k. 36v 83), wiarygodnych zeznaniach świadka J. S. (k. 14v) i wiarygodnych dowodów nieosobowych w tym odpisu wyroku w sprawie II K 1081/12 (k. 3-4) uznał, że wina oskarżonego nie budziła żadnych wątpliwości i z tego powodu w ramach zarzucanego czynu Sąd uznał go za winnego, ustalając, że zakaz prowadzenia pojazdów wydał co do niego Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, tj. za winnego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk.

Po wydaniu wyroku Prokurator Rejonowy w Lublinie złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i stosownie do treści art. 422 § 2 kpk wskazał, iż wniosek dotyczy rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych z uwagi na powyższe Sąd z mocy art. 423 § 1 a kpk ograniczył sporządzenie uzasadnienia do rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Kierując się dyrektywami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, Sąd wymierzył za przypisane oskarżonemu przestępstwo karę roku pozbawienia wolności uwzględniając jako okoliczność łagodzącą przyznanie się oskarżonego do winy, a jako okoliczność obciążającą dotychczasową karalność oskarżonego.

W przekonaniu Sądu w.w. kara jest sprawiedliwa, ukształtowana adekwatnie do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Tak wymierzona kara winna również spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wskazując, że przestępstwo nie popłaca, a jego sprawca nieuchronnie ponosi odpowiedzialność karną.

W przedmiotowej sprawie nie byłoby celowe wykonywanie kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wysokość orzeczonej kary, dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który wprawdzie był karany m. in. za czyn z art. 178a § 1 kk ale prowadzi ustabilizowany tryb życia i ma pozytywną opinię, Sąd uznał, że oskarżony zasługuje na możliwość skorzystania z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec spełnienia przesłanek z art. 69 § 1, 2 kk gdyż w przekonaniu Sądu zaistniały okoliczności pozwalające na zawieszenie oskarżonemu wykonania kary. Oskarżony M. B. prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest bezrobotnym kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe – z zawodu jest elektronikiem. Oskarżony uległ wypadkowi, w wyniku którego przez okres trzech miesięcy był w utrzymywany w śpiączce farmakologicznej, stracił śledzionę, woreczek żółciowy i część wątroby, miał problemy z chodzeniem. Oskarżony korzystał z rehabilitacji i zabiegów. Przed wypadkiem pracował jako ochroniarz, ale obecnie nie jest w stanie wykonywać takiej pracy z uwagą na stan zdrowia. Powyższe przemawia za warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności. Wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności pozbawiło by go możliwości uzyskania środków utrzymania, a oskarżony utraciłby możliwość dalszej rehabilitacji po wypadku. Okoliczności będące podstawą zawieszenia wykonania kary wynikają z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego (k.36v, 83).

Zdaniem Sądu kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata winna spełnić swoje cele, a pobyt oskarżonego w warunkach nie izolacyjnych nie będzie stanowił zagrożenia dla porządku prawnego. Sąd doszedł do przekonania, iż samo wymierzenie oskarżonemu kary powstrzyma go od ponownego popełnienia przestępstwa i skłoni do refleksji nad własnym zachowaniem, natomiast czteroletni okres próby da pełną możliwość kontroli nad swoim postępowaniem i wdrożeniem do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Tym samym pozytywna prognoza będąca podstawą zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie mogła być zweryfikowana.

Zgodnie z art. 4 § 1 kk Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę zastosował przepisy obowiązujące przed 1. 07. 2015r., to jest datą zmiany ustawy Kodeks karny, jako względniejsze dla M. B.. Wyznaczony okres próby ma odniesienie także do przepisów obowiązujących przed nowelizacją. Ustawę bowiem względniejszą powinno stosować się w całości jej przepisów. Sąd Rejonowy uznał, że ustawa jako względniejsza musi być odnoszona w całości swoich przepisów do konkretnego sprawcy. Należy przez to rozumieć konkretnego sprawcę przestępstwa w danej sprawie. Jak wskazuje się w nauce prawa, może się bowiem zdarzyć, że nowa ustawa karna, generalnie (abstrakcyjnie) łagodniejsza, w sytuacji konkretnego sprawcy okaże się dla niego surowsza od poprzedniej, a ustawa generalnie (abstrakcyjnie) surowsza, dla danego konkretnego sprawcy może być ustawą łagodniejszą. (por. A. Wąsek, [w:] Górniok, Kodeks karny, 2005, s. 19; A. Zoll, Kodeks karny, t. I, 2004, s. 103-104). Wobec wcześniejszego wymierzenia M. B. kary pozbawienia wolności ustawa nowa (art. 69 § 1 kk) wyłączałyby wobec niego w ogóle możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Stopień zaś społecznej szkodliwości czynu powodował, iż kara łagodniejszego rodzaju nie byłaby karą sprawiedliwą. Stąd uznanie czteroletniego okresu próby za względniejszy w

sytuacji gdy nowe przepisy, choć ograniczają ten okres do trzech lat w przypadku zastosowania musiałyby pociągnąć za sobą wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia.

W oparciu o art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, mając na uwadze zachowanie współmierności kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa oraz zapewnienie realnej dolegliwości kary, Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Wymierzając powyższą grzywnę Sąd wziął pod uwagę możliwości płatnicze oskarżonego przesądzające o realności wykonania tej kary tak, aby pozwoliła ona odczuć choć w sferze materialnej naganność poczynań oskarżonego.

W zakresie podstawy zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny Sąd z mocy art. 4 § 1 kk orzekł na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. stosując ustawę względniejszą dla sprawy.

Z uwagi na orzeczenie grzywny, niewielkie dochody oskarżonego i jego sytuację zdrowotną Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu poniesionych wydatków, a także zwolnił go od opłaty uznając, iż nie byłby w stanie ich uiścić.

Mając na uwadze powyższe i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.